

NAVESSA
ALLEN

KOUKUSSA

INTO DARKNESS

Suomentanut Kristiina Vaara

LIVE

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *Caught Up*

Copyright © 2025 Navessa Allen

Finnish translation rights arranged with Sandra Dijkstra Literary Agency

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Like / Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52776-3 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-55063-1 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Sisältövaroitukset

Koukussa on synkkä, stalkkaamiseen keskittyvä romanttinen komedia, jossa käsitellään rankkoja aiheita. Lukijoita kehoitetaan varovaisuuteen, koska tähän kirjaan sisältyy seuraavaa:

- Kameratyötä
- Seksityötä
- Mafiaa ja järjestäytyynyttä rikollisuutta
- Kiristystä
- Pakottamista
- Uskontoa
- Verta
- Väkivaltaa
- Gorea (lyhyesti)
- Yksityiskohtaisia seksikohtauksia (ryhmäseksiä)
- Hengityksenrajoittamisleikkejä
- Eläimellisiä leikkejä
- Pelkoleikkejä
- Voyerismia
- Itsensäpaljastelua
- Sidontaa
- Kevyttä BDSM:ää
- Vainoamista
- Lapsen pahoinpitelyä
- Perheväkivaltaa (muistoissa)
- Kiusaamista (muistoissa)

- Huorittelua
- Alkoholia
- Uhkapelaamista
- Tupakointia
- Mainintoja sarjamurhaajista ja heidän rikoksistaan
- Kannibalismia (viittaus varsinaisen tarinan ulkopuolelle)

Kaikille, jotka ovat valmiita leikkiin.

Ensimmäinen luku

Junior

Verta oli kaikkialla. Sitä oli imeytynyt paitaani, roiskunut housuilleni ja jäänyt lyhyiden kynsieni alusiin. Siksi pukeuduin aina päästä varpaisiin mustaan. Mistä tahansa muusta väristä veren olisi huomannut helposti, mutta mustassa märät läiskät oli helpompi selittää: minua oli heitetty juomalla tai ohi kulkeva auto oli ajanut lätäköön ja roiskauttanut vettä päälleni. Olin joutunut keksimään luke-mattomia selityksiä vuosien varrella.

Onneksi niitä ei tarvittaisi tänä iltana, koska satoi kaatamalla. Salama välähti taivaalla ja maalasi kaukaiset pilvenpiirtäjät hopeanvalkoisella. Ukkonen kiiruhti perässä helistämään lähirakennusten ikkunalaseja. Tällaisina öinä kaupunki näytti Gothamilta. Karulta ja vaaralliselta.

Käänsin katseeni. Kolme hahmoa seisoi vieressäni joen penkalla, kaikki pukeutuneina mustiin. Hekin olivat oppineet saman läksyn veritahroista. He eivät hievahtaneetkaan, tuijottivat tyhjin katsein suoraan eteensä takinliepeet lepattaen kuin levottomat siivet. Salama halkaisi taas taivaan ja kietoi meidät hopeaansa. Näytimme enemmän korppikotkaparvelta, joka valmistautui laskeutumaan haaskalle, kuin veljeksiltä, joiden piti olla juhlimassa.

Neljä päivää. Oli satanut neljä helvetin päivää, ja joki oli niin täynnä valumavettä, että auto, jonka olimme juuri työntäneet jokeen, upposi pinnan alle hälyttävän helposti. Ehkä meillä kävisi onni ja poliisi otaksuisi auton omistajan joutuneen äkillisen tulvan varaan ja hukkuneen sen sijaan, mitä me hänelle olimme oikeasti tehneet.

Näin sivusilmällä punaisen leimahduksen. Käännyin ja totesin nuorimman veljeni Gregin nostaneen savukkeen huulilleen.

”Kuolet vielä noihin”, sanoin.

Greg puhalsi savua tuuleen. ”Ehdin kyllä ensin kuolla johonkin muuhun.”

Sen sanottuaan hän kääntyi ja käveli pois Stefan kannoillaan.

Alec, veli, joka oli lähinnä omaa ikääni, kohtasi katseeni. ”Oliko tämä tässä?”

Nyökkäsin. Jep, tämä oli tässä. Tommy Marchetti oli hoideltu. Juuri niin kuin isä oli käsenyt.

Alec nosti takkinsa kauluksen pystyyn sateen suojaksi ja lähti nuorempien veljemme perään, ja minä jäin yksin katselemaan, kuinka Tommyn bemari katosi yönmustaan veteen. Se vanha kusipää oli vihdoin mennyt, vihdoin poissa, enkä olisi voinut parempaa syntymäpäivälahjaa toivoa.

Odotin vielä sen aikaa, ettei auto varmasti nousisi enää pintaan, mikä olisi ollut kiusallista, ja astelin sitten joen varressa nököttävälle varastorakennukselle. Lattia oli valettu betonista, ja seinälaudat olivat niin vanhat, että tuuli puhalsi niiden raoista joka puuskalla, mutta pääsinpä sentään suojaan sateelta.

Velipojat seisoivat loisteputkivalossa ja tuijottivat jalkojensa juuressa olevaa punaista tahraa.

Alec osoitti sitä. ”Mitäs tälle tehdään?”

”Pestään pois”, sanoin.

Alec lähti varaston perukoilla olevalle kaapille.

Silmäilin Gregiä. ”Aika paljon verta.”

Gegin tumma katse nousi silmiini, ja hän veti uudet henkoset savukkeestaan. ”Tuoreet ruumiit vuotavat.”

Olin kyllä nimeltäni ”Junior”, mutta meistä kaikista veljeksistä Greg muistutti isäämme eniten, varsinkin nyt kun pilke oli alkanut hiipua hänen silmistään ja sama kyllästynyt ilme kuin meillä muilla oli valtaamassa hänen kasvojaan.

Alec palasi, ja me peräännyimme, kun hän kaatoi koko pullollisen puhdistusainetta veritahralle. Kun hän oli valmis, hän heitti tyhjän pullon muun nurkkaan kasatun roskan jatkoksi. Tämä paikka oli

aikoinaan kuulunut kalakauppiaille ennen kuin paikallinen teollisuus oli romahtanut. Nyt varastorakennuksen omisti yksi isäni työtovereista, mies, joka ummisti silmänsä siltä, että käytimme paikkaa silloin tällöin.

Alec kääntyi katsomaan minua. ”Haluatko vielä lähteä ulos?”

Katsoin takaisin. ”Haluatko sinä?”

Alec kohautti olkapäitään. ”Voin lähteä, jos sinäkin lähdet.”

Stefan mulkaisi Alecia *Oletko vittu ihan tosissasi?* -katseella, mutta Alec ei huomannut. Stefanin vieressä seisova Greg katsoi minua ja odotti päätöstäni. Vanhimpana veljenä olin käytännöllisesti katsoen johtaja. Se, johon isä luotti eniten, ja se, jolta veljeni kysivät neuvoja. Välillä toivoin, että joku muu tekisi kerrankin edes yhden vitun päätöksen, jotta minun ei tarvitsisi miettiä niin paljon koko ajan.

Katsoin taas Aleciin. ”Ei, en halua lähteä ulos. Olen läpimärkä ja väsynyt, ja kun me olemme kaikki käyneet suihkussa ja vaihtaneet vaatteet, kello on kaksi aamuyöllä ja paikat ovat jo menossa kiinni.”

”Eli aiot murjottaa yksin viimeisen syntymäpäiväsi ennen kolmekymppisiä?” Alec kysyi. ”Kuulostaa vitun masentavalta.”

Pudistin päätäni ja aloin ärsyntyä. ”En minä sitä yksin viettänyt. Söimme illallisen perheen kesken, ja sitten me neljä lähdimme tälle kivalle pikku retkelle.” Alec avasi suunsa väittääkseen vastaan, mutta keskeytin hänet. ”Tämä oli tässä. Minua ei kiinnosta, mitä vittua te kolme teette loppuyön, mutta minä lähdän kämpälleni. Sanokaa äidille ja isälle, että olen poissa muutaman päivän.”

Odottamatta vastausta lähdin. Ehkä se sitten oli masentavaa, mutta halusin olla yksin. Kaipasin hiljaisuutta ja oman asunnon rauhaa, eikä niitä olisi luvassa, jos menisin vanhempiemme luo ääliöveljieni kanssa.

Asuntoni ei ollut kaukana satamasta, ehkä kymmenen minuutin kävelymatkan päässä, ja olin jo läpimärkä, joten en välittänyt sateesta tippaakaan. Tuntui melkein hyvältä kastua vähän lisää. Kesän sankka kuumuus oli laskeutumassa kaupungin ylle, ja kaikkialla oli niin paljon vettä, että ilma oli käynyt tunkkaiseksi ja haisevaksi. Myrsky raskasti vähän, mutta tiesin, että sitä kestäisi vain hetken. Hyvällä onnella

olisi päivä tai pari viileämpää, ja sitten lämpötila kipuaisi takaisin kolmenkymmenen ylitse.

Porukkaa kiiruhti ohitseni jalkakäytävällä. Useimmat kulkivat kumarassa, ikään kuin se jotenkin suojaisi rankkasateelta, mutta minä astelin sateen halki pää pystyssä ja toivoin, että se pesisi pois syntini. Helvetti, miten väsynyt olinkaan. Enkä sen vuoksi, mitä olin juuri tehnyt. Tämä oli luihin ja ytimiin kaivautunutta uupumusta, joka kalusi minua kuin raivotautinen susi.

Mietin, tuntuiko isästäni koskaan tältä. Rasittiko ”työmme” häntä samalla tavalla? Toisin kuin minä, isä ei ollut syntynyt mafiaan. Hän oli raivannut itselleen paikan heidän jalkaväestään ja taistellut hiljalleen tiensä ylös arvojärjestyksessä. Nyt hän oli se tyyppi, jonka puoleen isot kihot kääntyivät, kun halusivat saada sotkunsu siivotuksi. Koska isä kuvitteli olevansa niin iso tekijä, ettei halunnut enää liata käsiään, hän delegoi.

Suuni levisi apeaan virneeseen. Tietenkään työmme ei rasittanut isää. Eihän hän näitä hommia tehnyt. Vaan *minä*. No, minä ja veljeni. Me kannoimme koko taakan. Kiinnijäämisen riskin. Loukkaantumisen riskin. Riskin siitä, ettemme enää koskaan saisi nukuttua, koska joka kerta kun suljimme silmämme, mielikuvat tekemistämme asioista nousivat pintaan ja uhkasivat hukuttaa meidät muistojemme syövereihin.

Tai ehkä se päti vain minuun. Ehkä olin synkeä mulkku, koska sen sijaan, että olisin viettänyt syntymäpäivääni kaupungilla, kuten olin suunnitellut, olin viettänyt sen laitureilla hankkimassa itselleni lisää painajaisia.

Pudistin päätäni ja keskityin ympäristööni. Tämä osa kaupungista oli vanhaa, ei viihtyisää, vaan ränsistynyttä, sillä se oli tähän mennessä välttynyt gentrifikaatiolta, joka valtasi muita kaupunginosia. Katua tiiviisti reunustavat kivitalot olivat vain muutaman kerroksen korkuisia. Lätäköjä kerääntyi jalkakäytävälle, ja kivijalkaliikkeiden kylttien neonvalot heijastuivat niistä. Ihmisiä ahtautui markiisien alle, he polttivat tupakkaa tai juttelivat ystävien kanssa odottaessaan sateen

lakkaamista. Tämä naapurusto oli työväenluokkaista, enimmäkseen maahanmuuttajia, ja sen näki kaduilla selvästi. Tänne oli hyvä kadota, täällä sai kulkea huomaamattomana, ja siksi olin vuokrannut asunon täältä.

Isä halusi pitää meidät lähellään, koska oli vainoharhainen vanha ukko. Vaikka veljeni ja minä olimme melkein kolmekymppisiä, yövyimme usein lapsuuden huoneissamme. Pysyin poissa tällaisina iltoina, kun minun täytyi saada kadota hetkeksi, tyhjentää pääni, jotta olisin sitten taas valmis olemaan muiden parissa. Kaupungin näkymät ja äänet muistuttivat minua siitä, että maailma pyöri edelleen. Ihmiset elivät elämäänsä autuaan tietämättöminä pinnan alla kytevästä pimeydestä. Se antoi minulle toivoa, muistutti siitä, että elämässä oli muutakin kuin kuolema ja tuho ja se jatkuva uhka, että joutuisin loppuelämäkseni kaltereiden taakse.

Kun tulin huomaamattomalle ovelle, joka piilotteli kultasepänliikkeen ja leipomon välissä, olin jo täysin valmis pääsemään pois sateesta. Pieni, kapeiden portaiden huipulla sijaitseva yksiöni oli pimeä ja tunkkainen, ja ilmassa leijui ummehtuneisuuden häivähdys, mikä kieli laiminlyönnistä. Milloin olin viimeksi käynyt täällä? Kuu-kausi sitten? Kaksi? Kevät oli mennyt kuin sumussa sen jälkeen kun idiootti-serkkuni Aly ja hänen poikaystävänsä olivat vahingossa tehneet henkirikoksen. Heidän uhrinsa oli ollut sarjamurhaaja, mutta myös miljardööriperheestä, ja *minun* perheeni kaikki aika ja resurssit olivat menneet siihen, että olimme saaneet liittovaltion poliisin uskomään, että Bradley Bluhm oli edelleen elossa ja vain pakosalla. Isän vainoharhaisuus oli kohonnut uudelle tasolle, eikä hän juurikaan päästänyt jälkikasvuun silmistään. Todennäköisesti saisin kuulla kunniani siitä, että yövyin muualla juuri tänä iltana, mutta tarvitsin omaa aikaa.

Painoin oven vieressä olevaa valokatkaisijaa ja olin helpottunut, kun lamppu välähti päälle. Ainakin olin muistanut maksaa laskut. Hehku valaisi pienen tilan, jota voisi kauniisti kuvailla minimalistiseksi. Sänky oikealla, sohva vasemmalla, keittiö suoraan edessä, jääkaapin vieressä ovi, joka johti kylpyhuoneeseen.

Nappasin vaihtovaatteet, menin suihkuun ja käänsin vettä aina vain kuumemmalle, kunnes se oli polttavaa. Vaaleanpunaiset vanat valuiivat viemäriin, kun kuurasin viimeisenkin veren pois iholtani. Muistelin, kuinka Tommyn auto oli kadonnut veden mustan pinnan alle, ja virnistin. Olin iloinen, että hän oli poissa, koska se poisti yhden viimeisistä esteistä minun ja hänen tyttärensä väliltä.

Lauren Marchettin.

Tytön, jonka kanssa olin kasvanut ”vanhoissa kortteleissa”, joksi kutsuimme Little Italya, ennen kuin perheemme oli muuttanut kanta-kaupungista trendikkääseen lähiöön. Lauren oli ollut yhtä koululuokkaa alempana, ja viimeisen lukiovuoteni lopussa tilanteemme oli riistäytynyt käsistä ja pahentunut niin, että hän oli päätynyt vaihtamaan koulua.

Suljin silmäni ja muistelin menneitä. Hymyni hyytyi, kun mieleeni tulvahti, kuinka Tommyn rystyset olivat iskeytyneet kasvoihini ja hän oli sanonut vihaisella äänellä, että jos edes vilkaisisin hänen tyttärtään enää, hän tappaisi minut. Olin mennyt kotiin ja ampaissut suoraan huoneeseeni. En olisi kehdannut myöntää, että olin saanut turpaani vanhalta ukolta, mutta isä oli ehättänyt kannoilleni, vilkaissut kasvojani kertaalleen ja vaatinut saada tietää, mitä oli tapahtunut.

Pudistin päätäni suihkun alla ja muistelin, kuinka naiivi poika olin-kaan ollut vielä kahdeksantoistavuotiaana, vielä kaiken sen paskan jälkeen, mitä olin jo nähnyt ja tehnyt. Isä oli pakottanut minut kertomaan, ja pelkäsin kuollakseni, että hän pahentaisi tilannetta lähtemällä sotapolulle Tommyn kanssa. Mafiamiehillä ei ollut tapana painaa perheeseensä kohdistettuja loukkauksia villaisella. Mutta sen sijaan, että isä olisi vannonut kostoa, hän oli vain uhkaillut minua lisää.

No, Tommy ei ollut enää toteuttamassa omaa uhkaustaan, enkä pelännyt isäukkoa niin kovasti kuin ennen. En jaksanut enää pelleillä. En jaksanut enää odottaa. Olin pitänyt Laurenin etäisyyttä lähes vuosikymmenen, ja jos joku yrittäisi vielä asettua tiellemme, hänelle kävisi huonosti.

Tultuani suihkusta panin likaiset vaatteeni kassiin ja vein ne talon nurkan takana olevaan roskikseen. Roskikset olivat loistavia todistei-

den hävittämiseen. Kun poliisi vasta alkoi epäillä, roskat olivat jo kaato-paikalla – ja siinähan penkoisivat. Ja vaikka vaatteeni lopulta löytyisivätkin, luonnon armoilla ja keskellä mätänevää jätettä ne olisivat menneet jo niin pilalle, että näytteet olisivat hyödyttömiä oikeudessa.

Potkaisin kengät jalastani ulko-ovella ja lysähdin kuluneelle sohvalle. Ja sitten tein sen, mitä tein poikkeuksetta joka ilta: otin puhelimen taskusta, avasin suosikkisovellukseni ja menin suoraan Laurenin profiliin. Hänen sivunsa oli täynnä vähäpukaisia kuvia hänestä itsestään, hän poseerasi kaikissa näyttävästi, ja kuvat olivat täydellisesti valaistuja.

Näiden kuvien joukossa oli myös pieniä palasia arjesta: Lauren syömässä lounasta, Lauren halaamassa hirviömäistä koiraansa, Lauren pitelemässä kylttiä mielenosoituksessa. Tämän päivän kuvassa hänellä oli yllään istuva musta housupuku ja hän kätteli vanhempaa valkoihoista naista jossakin toimistossa. Hymyilin nähdessäni sen. Valtuutettu Marion Blackwell oli ollut kova pala purtavaksi. Lauren oli yrittänyt tavata häntä kuukausia saadakseen hänet tukemaan uutta lakia, jonka tarkoituksena oli tehdä seksityöstä turvallisempaa. Konservatiivinen Blackwell oli vältellyt Laurenia, mutta pienellä kaivelulla Blackwellin pojan mieltymys ”valkoiseen pulveriin” oli paljastunut, ja uhka siitä, että pojasta vuotaisi kuvia, joissa hän nuuskasi viivoja strippiklubin nurkassa, sai Blackwellin muuttamaan mielensä ja sopimaan tapaamisen Laurenin kanssa.

Olisin voinut tehdä paljon pahempaakin siitä hyvästä, että sain nähdä tämän voitonriemuisen kuvan Laurenista. Hän oli päässyt pitkälle muis-tojeni hiljaisesta, rillipäisestä, syli täynnä oppikirjoja kulkevasta kym-pin oppilaasta. Tämä kurvikas jumalatar oli jotain aivan muuta, mutta tuntomerkit olivat kiistattomat: suuret ruskeat silmät, nöpönenä, pieni rako etuhampaiden välissä ja, mikä pirullisinta, kauneusluomi ihan vasemman silmän alla.

Skrollasin takaisin hänen profilinsa yläosaan, klikkasin hänen biossaan olevaa linkkiä, ja esiin ponnahti Me4U-sovellus. Lauren halusi päättäväisesti turvata seksuaalityöntekijöiden oikeudet, koska kuului itse heihin.

Ja minä olin hänen ykkösfaninsa.

Hänen sisällöntuottajaprofilinsa alapuolella oli pieni painike, jolla saattoi pyytää häneltä henkilökohtaisen videon. Napautin sitä ja lähetin sitten uusimman pyyntöni viestin kera.

Hyvää työtä Blackwellin kanssa tänään. Olen ylpeä sinusta. Näytä sinä nyt minulle, kuinka ylpeä olet itsestäsi, Lauren.

Toinen luku

Lauren

Seisoin katselemassa kämppekaverini olkapään yli hänen tietokoneensa näyttöä, jolla pyöri hidastettuna video minusta tyydyttämässä itseäni. Ryanin huone oli pimeä kuin luola, pimennysverhot pitivät myöhäisiltapäivän kirkkauden ulkopuolella. Näytin videolla upealta. Olin alasti. Intohimon kourissa. Todellinen seksin jumalatar. Kunnes yhtäkkiä seurasi äänetön kiljahdus (Ryanin tietokone oli mykistetty), ja minä putosin sängystä.

Ryan klikkasi muutaman kuvan taaksepäin ja pysäytti videon. ”Tässä”, hän sanoi osoittaen kuvan alla näkyviä editointinappuloita. ”Jos leikkaamme tästä ja siirrymme sivukuvaan, sessio näyttää jatkumolta, kuvakulma vain vaihtuu, jotta video näyttää taiteellisemmalta.”

Kohotin kulmakarvojani. ”Eikä siis siltä, että kuvaus täytyy keskeyttää, koska joku sai palohälyttimen soimaan? *Taas?*”

Ryan työnsi pitkän vaalean hiussuortuvan korvansa taakse, ja hänen kasvoilleen kohosi näyttävä puna, mihin pystyivät vain hyvin vaaleaihoiset. ”En halunnut panna liesituuletinta liian kovalle siltä varalta, että mikrofoni poimisi sen.”

”Aivan”, sanoin. ”Siitä se varmasti johtui.”

Ryan punastui entisestään. Hänen kiusaamisensa oli sekä helppoa että nautinnollista.

Avasin suuni nähdäkseni, saisinko hänet punastumaan päästä varpaisiin, mutta hänen huoneensa ovi paukahti auki takanamme, ja käännähdimme silmiämme siristellen äkillisessä kirkkaudessa, kun kämppekaverimme Taylor pyyhälsi huoneeseen. Aluksi erotin vain hänen silhuetinsa, mutta kun silmäni tottuivat, näin hänen laventelinväriset

hiuksensa, jotka laskeutuivat hartioille, ja kukallisen silkkaaamutakin, joka oli löyhästi kietaitu hänen kurvikkaan vartalonsa ympärille. Hän oli täydessä meikissä: kasvot oli korostettu ja aurinkopuuteroitu ja mantelinmuotoisia silmiä kehystivät irtoripset, mistä päätelin, että hän joko valmistautui kuvaukseen tai oli juuri lopettanut.

Hän pysähtyi muutaman metrin päähän ja kohotti kantamiaan pieniä laatikoita katsoen vuoroin minua ja Ryania. ”Tilaja lähetti minulle juuri pyynnön, että saisi lähikuvan persereiästäni.” Hänen virneensä muuttui ovelaksi. ”Kuka auttaa valkaisemaan ja vahaamaan sen?”

Käännyin katsomaan Ryania, joka piti jo sormea nenällään eleellä, joka sanoi *en minä ainakaan*.

”En minä ainakaan”, hän sanoi. ”Joudun jo tuijottamaan sitä koko kuvaamisen ja editoinnin ajan. Minun ei pidä joutua myös valmistelemaan sitä.”

Annoin olkapäideni lysähtää liioitellun luovuttaneesti, kun käännin takaisin kohti Tayloria. ”Selvä. Minä teen sen.”

Taylor ketkutti olkapäitään ja näytti tyytyväiseltä. Tilaja oli varmasti tarjonnut hänelle hyvät rahat otoksesta. Me kyllä ansaitsimme elantomme kuvaamalla kuumia videoita tilaajillemme, mutta meistä molemmista lähikuvat olivat paljon intiimimpiä ja vaativat sellaista itsensä likoon laittamista, joka useimmiten tuntui epämurkavalta.

Taylorin katse kääntyi Ryanin tietokoneen näyttöön. ”Onko tuo se otto, jonka Ryan pilasi, kun käretytti illallisen eilen?”

Ryan kääntyi takaisin näyttöään kohti posket yhä punaisina. ”En pilannut sitä. Lauren sai session kuvattua loppuun.”

Taylor ja minä virnistimme toisillemme. Jaoinme kotityöt ja laitoimme vuorotellen ruokaa. Joinakin iltoina se tarkoitti juustomakaronia, johon oli pilkottu nakkeja (Taylor), joinakin perinteistä italialaista (minä) ja joinakin aina vain monimutkaisempia ruokalajeja eri puolilta maailmaa (Ryan). Ne olivat joko uskomattoman herkkuisia tai roiskuivat ympäri keittiötä. Ryanin puolustukseksi on sanottava, että hän ainakin yritti kehittää kulinaarisia taitojaan. Ja ne olivatkin kyllä parantuneet viime aikoina. Vasta, kun hän kokeili

jotain monimutkaista uutta reseptiä, kuten eilen, asuntomme täyttyi savusta.

”Olet minulle velkaa uuden kattilan”, sanoin. ”Luulen, että sen pohjaan paloi kiinni tandooritahnaa eilen illalla.”

Ryan ärähti. ”Pilkkaa vain, niin näytän Taylorille videoklipin, jonka tein. Siinä sinä putoat sängystä yhä uudelleen ja uudelleen.”

Henkäisin kauhuissani. ”Etkä.”

Ryan klikkasi editointiohjelmastaan auki uuden välilehden, ja siinä minä olin, putosin sängystä hidastettuna. Nousin takaisin ylös sänkyyn. Ja putosin. Ja nousin ylös. Kuvakulma oli erittäin epäedullinen rinnoilleni, jotka näyttivät yrittävän paeta toisiaan vastakkaisiin suuntiin. Hiukseni näyttivät sähköisiltä, ja kauhistunut ilme kasvoilani kertoi, että luulin joutuvani sarjamurhatuksi.

”En ehkä koskaan toivu siitä, että jouduin näkemään itseni tuolalaisena”, sanoin.

Ryan käkätti, ja vieressäni Taylor nauroi niin kovaa, ettei siitä kuulunut enää mitään ääntä. Kostoni tästä loukkauksesta päättyisi vielä otsikoihin.

Vaati viisi minuuttia aina vain väkivaltaisemmilla ruumiinvammoilla uhkailua, että Ryan sulki välilehden ja lupasi poistaa klipin.

Kului vielä monta minuuttia ennen kuin Taylor pystyi puhumaan. ”Kenelle tuo video edes on?”

”Lempitilaajalleni”, vastasin.

Taylor vilkaisi minua ja pyyhki silmiään. ”NT95:lle?”

Nyökkäsin. Vaikka olin tehnyt tätä vuosia, minua hermostutti silti tiettyjen videopyyntöjen kuvaaminen, erityisesti sellaisten, joiden hintalappu oli suuri. Halusin videoiden olevan täydellisiä. Halusin tilaajieni vaativan epätoivoisesti lisää. Ja NT95 oli ollut tilaajani alusta saakka, itse asiassa ensimmäiseni. Hän oli ryhtynyt tilaajaksi lähestulkoon samalla hetkellä, kun julkistin Me4U-sivustoni sosiaalisessa mediassa. Olimme sekstailleet lukemattomia tunteja. Tiesin hänen kamalasta isästään ja jatkuvasta paineesta, jota hän koki töissä. Hän lähetti minulle onnitteluviestin joka kerta, kun sain uuden polii-

tikon puolelleni, ja kehotti minua olemaan varovainen osallistuessani mielenosoituksiin. Hän ei ollut enää vain joku kasvoton tilaaja. Hän oli minulle tärkeä. Siksi pyörin Ryanin selän takana sen sijaan, että olisin suonut hänelle työrauhan.

”Mitä hän sitten pyysi?” Taylor kysyi.

”Stripteasia ja sooloseksiä”, vastasin. ”Mieleni mukaan.”

Taylor vilkaisi minua ovelasti. ”Luuletko, että hän pitäisi Ryanin erikoispätkästä?”

”Tapan sinut, koska nyt sinä istutit tuon idean hänen päähänsä.”

Ryan tirskahti, mutta pysyi epäilyttävän hiljaa leikatessaan videoni loppuun. Minun pitäisi pitää häntä tarkasti silmällä lähipäivinä. Kun video oli valmis, hän alkoi tehdä raakamateriaalille värinkorjausta. Meillä kolmella oli täydellinen työnjako. Taylor ja minä olimme esiintyvät taiteilijat, ja Ryan oli taustavelho, joka editoi videomme ja jopa auttoi kuvaamaan hankalia otoksia, kuten sen, johon olin juuri suostunut valmistelevaan Taylorin.

”Hitto”, Taylor sanoi. ”Huoneesi valaistus on niin kaunis auringonlaskun aikaan.”

Olin juuri vastaamassa, kun kuulin nuuscutusta. Taylor ja minä käännymme katsomaan ovelle ja näimme Walterin, järeän shilohinpaimenkoiran, pujahtavan sisään huoneeseen tyytyväisenä itseensä, korvat luimussa, silmät puoliummessa koiramaisesta auvosta. Se kantoi suussaan jotain, mitä ensin luulin puruleluksi, mutta tarkemmin katsottuna se näytti ihan –

”Lempiruuskani!” huusin ja syöksähdin Walteria kohti. Helvetti, se pilaisi sen.

Walter haukahti ja hypähteli kauemmas pää painuksissa, valmiina leikkimään.

Pysähdyin kuin seinään ja yritin kuulostaa jämäkältä. ”Se ei ole lelu, Walter. Pudota se.”

”Itse asiassa...” Ryan aloitti.

Osoitin häntä sormella, en aikonut irrottaa katsettani Walterista siltä varalta, että se huomaisi keskittymiseni herpaantuneen ja ottaisi

jalat alleen. ”Olet jo mustalla listallani. Älä pahenna tilannetta asettamalla koiran puolelle.”

Takanani Taylor alkoi nauraa.

Walter tulkitsi naurun merkiksi siitä, että nyt oli leikkiaika, pureskeli ruoskan kahvaa ja alkoi hypähdellä minua kohti pudistellen päättään tyypilliseen ”minulla on lelu, etkä sinä saa sitä” -tapaansa. Valitettavasti silloin ruoskan viisi nahkahihnaa lennähtivät ilmassa. Meitä kohti.

”Vittu!” Taylor kiljaisi väistäen sivulle.

Ryan pomppasi tuolistaan ja vältti juuri ja juuri iskun käsivarteen.

Walter haukkui ruoskan kahva suussaan ja syöksyi meitä kohti innolla, joka oli vähintäänkin maanista. Ryntäsimme ulos huoneesta ja syöksyimme alakertaan kompastellen toisiimme paon tuoksinassa.

Annoin periksi portaiden juurella. Ryan kiepahti vasemmalle.

Taylor loikkasi olohuoneen sohvan ylitse.

”Ota Ryan kiinni!” käskin Walteria. ”Kosta puolestani!”

”Hei!” Ryan kiljaisi ja pinkoi henkensä edestä häiriintynyt koiramme kannoillaan.

Onneksi asuimme kolmikerroksisessa kivitalossa eikä alapuolellamme ollut naapureita, jotka valittaisivat äkillisestä mekkalasta. Olimme valinneet talon, koska siinä oli erinomainen eristys, mikä paransi myös äänieristystä – työhömmme kuului paljon hyvin alkukantaisia ääniä. Lisäbonuksena satunnainen haukkuminen, huutaminen ja ruoskaa heiluttavaa koiraa karkuun juokseminen jäi *useimmiten* huomaamatta.

Koska lelu oli minun, oli kaiketi minun velvollisuuteni ottaa vastaan vertauskuvallinen luoti, vaikka minusta olikin hauska katsella Walterin kiusaavan kämpppäkavereitani. Oli yksi asia, johon saattoi luottaa, kun halusi saada Walterin käyttäytymään kunnolla, joten Taylorin ja Ryanin pitäessä koiran kiireisenä (eli juostessa sitä pakoon kauhuissaan) minä suuntasin kohti keksipurkkia, jota säilytimme keittiötasolla. Samalla hetkellä kun avasin purkin, kuulin kynsien rapi-sevan lattialankuilla ja tiesin, että Walter oli tulossa.

Se kiersi saarekkeen ja yritti hidastaa, mutta sen vauhti oli niin kova, että se ajautui luisuun. Kun on sataviisikymmentäkaksi senttiä pitkä, hoikanpuoleinen ja omistaa koiran, joka on puoliksi saman korkuinen ja painaa melkein saman verran, ei ole mitään mahdollisuutta. Walter näytti tajuavan samaan aikaan kuin minäkin, että olimme katastrofin partaalla, mutta emme mahtaneet enää mitään.

Katseemme kohtasivat, ja vaihdoimme lajienvälisen *Ei vittu* -katseen, ennen kuin polvet notkahtivat altani törmäyksessä. Kaaduin kiljahtaen, tömähdin kovaa laattalattialle ja otin vastaan kyynänpäällä ja olkapäällä, jotta murskaisi idioottikoiraani.

”Ei helvetti”, Taylor ähkäisi. ”Sattuiko?”

Nostin katseeni ja näin kämppäkavereideni seisovan yläpuolellani, Ryan oli peittänyt suunsa kädellään tukahduttaakseen naurunsa, Taylor kikatti avoimesti kaksin kerroin painautuneena.

Kierähdin selälleni. ”Ei kai.”

Vasen käteni tuntui märältä. Vilkaisin sivulle ja näin Walterin hamuavan keksin sormistani ja livahtavan sitten pois kuin toivoen, ettei kukaan huomaisi.

Se oli sentään pudottanut ruoskan.

Tunnin kuluttua asunto oli siivottu, Taylorin peräaukko valmiina kuvattavaksi, ja molemmat kämppäkaverini olivat sulkeutuneet Ryanin huoneeseen.

Tänä iltana oli minun vuoroni laittaa ruokaa, ja kämppäkavereideni kuvatessa saatoin työskennellä keittiösaarekkeella läppäri auki ja seurata palkista viikoittaisen videoni latautumista Me4U-sivulleni – tämänkertaisessa tankotanssin vierashuoneessamme, josta oli tehty kunnon fetissipalatsi.

Toivoin, että tilaajani pitäisivät siitä. Tankotaitoni olivat parantuneet huomattavasti siitä, kun aloitin julkaisemisen, kiitos viikoittaisen tankotanssitunnin, jolla kävin, mutta en ollut missään nimessä mikään

ammattilainen. Tein sitä vain, koska se oli hauskaa, siitä sai hyvää sisältöä ja se oli yllättävän hyvää treeniä – multitaskaamista parhaimmillaan.

Jokainen Me4U-sisällöntuottaja oli erilainen, ja heidän aktiivisuutensa vaihteli, mutta koska tämä oli kokopäivätyöni, julkaisin kuuman kuvan ainakin kerran päivässä sekä pitkän videon joka keskiviikko kellontarkasti kaikille maksaville tilaajilleni. Yleensä olin aikataulutanut julkaisuni etukäteen, mutta tämä viikko oli ollut erityisen kiireinen ja julkaisuni valmistuisi aivan viime tinkaen, enkä pitänyt siitä. Tämä ei ollut minulle pelkkä työ. Tilajaani eivät olleet keitä tahansa – he olivat yhteisöni.

Olin vuosien varrella saanut lukemattomia viestejä tilaajilta, jotka kiittivät minua jostakin julkaisusta, koska heillä oli ollut kamala päivä tai meneillään vaikea elämänvaihe. Videoni tuottivat heille hyvää oloa, auttoivat heitä unohtamaan hetkeksi kaiken paskan. Moni oli alkanut luottaa minuun ja tarkkaan aikatauluuni. Heillä oli jotain, mitä odottaa, ja ajatus pettymyksen tuottamisesta myöhästymällä painoi mieltäni.

Sihinä sai minut nostamaan katseeni juuri ajoissa, ja näin vesikattilan alkavan kiehua yli liedellä. Jos pilaisin illallisen heti valitettuani Ryanille samasta asiasta, saisin kuulla siitä loppuelämäni. Astuin Walterin yli, se rönnötti raajat levällään keskellä keittiön lattiaa (varmasti suunnittelemassa seuraavaa hyökkäystään), ja käänsin liettä pienemmälle ennen kuin lisäsin pastan hitaasti kattilaan. Kun pasta oli kiehumassa, panin ajastimen päälle ja aloin valmistaa kastiketta – voita, salottisipulia, valkosipulia ja valkoviiniä sekä pieni tölkki simpukoita lisättynä sekaan aivan lopussa.

Viini oli juuri alkanut haihtua, kun puhelimeeni kilahti ilmoitus. Nappasin puhelimen ja näin, että Me4U-sovellukseen oli tullut viesti NT95:ltä.

Odotan innolla, mitä sinulla on meille tarjolla tänä iltana, siinä luki.

Virnistin ja vastasin: *Luulenpa, että tulet pitämään siitä.* Lähetin hänelle kuvakaappauksen videosta, jossa purin alahuultani rinnat

paljaana kameraan katsoen. Ryan tallensi aina Taylorin ja minun videoista paljon kuvia, joilla kiusoittelimme tilaajiamme heidän odottaessaan seuraavaa julkaisua.

Uusi ilmoitus ponnahti esiin. NT95 oli antanut minulle viisikymppiä tippiä.

Odota vain, kunnes näet OMAN videosi, vastasin ja lisäsin perään monta pusuemojia.

En malta odottaa, hän kirjoitti takaisin. *Mukavaa iltaa, Lauren, ja onnittelut vielä kerran eilisen suuren saavutuksen johdosta.*

Kiitos!!!

Olin yhä onneni kukkuloilla siitä, että olin saanut kaupunginvaltuutettu Blackwellin puolellemme. Kun meillä oli hänen äänensä, lailla oli hyvät mahdollisuudet mennä läpi, ja pian tämän kaupungin seksityöntekijät voisivat tehdä ilmoituksen kaikista työssään kokemistaan pahoinpitelyistä ilman syytettä prostituutiosta. Se olisi valtava voitto, jonka eteen olimme taistelleet vuosia, ja vaikka se oli ollut pitkä ja uuvuttava rupeama, olimme loppusuoralla. Se antoi minulle toivoa, että riittävän kovalla työllä saisimme lopulta kiskottua tämän työläiskaupungin nykyaikaan.

NT95 tykkäsi viimeisestä viestistäni, ja panin puhelimeni pois hymyillen. Oli hauska muistella yhteistä historiaamme ja sitä, kuinka paljon asiat olivat muuttuneet niistä ajoista, kun hän oli tilannut kanavan. Nyt minulla oli Me4U-sivullani valikko, josta pääsi tilaamaan. Kun aloitin, olin laskenut jokaiselle pyynnölle räätälöidyn hinnan, mutta toiminnan kasvaessa en pysynyt enää perässä, joten aloin veloittaa kiinteän hinnan, videoista 25 dollaria minuutilta, minimipituus kolme minuuttia. Lelu- ja fetissijutuista sekä nimen tai tietyn lauseen käytöstä veloitin lisämaksun. NT95 oli pyytänyt 700 dollarin videota muutama päivä sitten, enkä ollut aikaillut sen kuvaamisessa.

Tarkistin pastan ja hymyilin leveästi. Olin tienannut viisitoistatuhatta dollaria tällä viikolla. Sillä rahalla saisi tehtyä niin paljon hyvää, että minua ihan kihelmöi. Tähän pisteeseen pääsemiseen oli mennyt kaksi kokonaista vuotta, mutta nyt ansaitsin niin paljon, ettei

minun *tarvitsisi* tehdä töitä kuin muutama vuosi, ja sitten voisin elää mukavasti loppuelämäni ja tehdä ihan mitä ikinä vittu halusin.

Mutta – minä *halusin* tehdä tätä työtä. Rakastin työtäni, ja se, että minulle maksettiin siitä niin hyvin, tuntui edelleen epätodelliselta. Toimittajat, terapeutit, poliitikot ja nettisoturit tekivät kaikkensa analysoidessaan seksityötä ja miksi sitä tehtiin. Vaikka heillä oli siihen täysi oikeus, koska kysymys oli laaja ja erittäin monimutkainen ja työssä oli lukuisia ongelmallisia ja vaarallisia elementtejä, kysymys ei kuitenkaan ollut minulle henkilökohtaisesti kovin vaikea.

Koin seksityön sekä vapauttavaksi että parantavaksi. Olin saanut katolisen kasvatuksen uskomattoman patriarkaalisessa italialaisessa kaupunginosassa, jossa häpeä oli suuri osa kulttuuria ja jossa jokainen nainen, joka eli tiukan kirjoittamattoman normikoodiston ulkopuolella, oli omillaan. Teini-ikäisenä tuomitsevuuden ruoska oli iskenyt minuun yhä uudelleen ja uudelleen, niin lujaa, että olin melkein musertunut. Oli kestänyt vuosia parantua noista näkymättömistä haavoista, mutta nykyään minä *pidin* seksistä. *Pidin* itseni kuvaamisesta alastomana. *Pidin* muiden kiihottamisesta.

Ei sen kummempaa.

Viimeisen vuosikymmenen aikana olin ottanut takaisin toimijuuteni, voimaantunut ja elin elämäni avoimesti, hyväksyin seksuaalisuuteni ja rohkaisin muita tekemään samoin. Taistelin niiden puolesta, joita yhä hävettiin ja jotka yhä työnnettiin yhteiskunnan laitamille, koska niin moni kieltäytyi näkemästä, että seksityö oli oikeaa työtä ja sen tulisi nauttia samaa lainsuojaa kuin minkä tahansa muun ammatin.

Kaupunginvaltuutettu Blackwellin saaminen puolellemme oli valtava askel oikeaan suuntaan, mutta oli vakuutettava vielä monta muuta poliittikkoa. Ei vain kotikaupungissamme, vaan muuallakin osavaltiossa ja maassa. Rakastin kameratyötä, mutta edunvalvontatyö oli elämäni tarkoitus. Vaikka kaikki Me4U-tilaajani katoaisivat tällä sekunnilla, työskentelisin loppuikäni sen hyväksi, että seksityö olisi turvallisempaa tuleville sukupolville.

Yläkerrassa avautui ovi, ja havahduin ajatuksistani.

”Miten meni?” huusin.

”Hyvin”, Ryan huusi, ja toisen oven sulkeutuminen kertoi, että hän oli mennyt huoneeseensa.

Taylor juoksi portaita alas hetken kuluttua ja satoi kukallisen aamutakkinsa kiinni tullessaan luokseni keittiöön. Hänen nenänsä johdatti hänet suoraan porisevalle kattilalle. ”Tuoksuu ihanalta.”

”Kiitos”, sanoin ja osoitin puukauhalla jääkaappia. ”Sen kanssa sopiva viini on jäähtymässä.”

Taylor ymmärsi vihjeen ja kiepahti kaatamaan meille lasilliset. Kilistimme, otimme kulaukset, ja Taylor lähti viemään kolmatta lasia Ryanille editointiluolaan. Sillä aikaa videoni latautui loppuun, ja julkaisin sen nopeasti ennen kuin pastaa varten asettamani kello alkoi soida.

Taylor palasi juuri parahiksi auttamaan annosten kattamisessa pöytään.

”Tule syömään, senkin epäsosiaalinen lutka!” huusin Ryanille.

Ryan näytti vain hieman tyytymättömältä tullessaan portaat alas ja istuutui omalle paikalleen ruokapöytään. Taylor ja minä istuimme myös, ja me kolme söimme yhdessä illallista, Walter nukkui jaloissamme, ja me söimme, nauroimme ja joimme, kunnes lautaset olivat tyhjät ja vatsamme täynnä. Ilta oli ollut täydellinen. Olin autuaan onnellinen, loputtoman kiitollinen tästä elämästä, jonka olin itselleni rakentanut.

Ja sitten puhelin soi.

Kolmas luku

Junior

Kello oli kolme perjantaiamuyönä, kun palasin nuhjuiseen asuntooni. Tällä kertaa iso osa paitani kastelleesta verestä oli omaani.

Kuoriuduin paidasta kylpyhuoneessa ja irvistin, kun näin vatsani peilistä. Vasemmassa kyljessäni oli kymmensenttinen viilto veitsestä, jota en ollut ehtinyt väistää. Helvetin reviiirisotapaska. Miksi vitussa me edes olimme mukana siinä? Emme yleensä ryhtyneet sellaiseen ylempien puolesta. Isäukko oli varmaan jollekulle palveluksen velkaa tai jotain.

Ei helvetti, ajattelin muistellessani yötä. Jos olisin ollut yhtään hitaampi, veitsi olisi puhkaissut keuhkoni.

Katseeni laskeutui arpiin, jotka raidoittivat keskivartaloani. Ne olivat karu muistutus siitä, kuinka monessa läheltä piti -tilanteessa olin ollut vuosien varrella, kuinka sekunnin murto-osan herpaantumisen olisi voinut johtaa sairaalahoitoon tai pahempaan.

Kumarruin irvistäen ja nappasin ensiapulaukun kylpyhuoneen lavuaarin alta. Suihkun jälkeen aloin sitoa haavaa. Olin oppinut ompelemaan haavani, mutta onneksi tänään ei tarvittu varsinaisia tikkejä, koska haava ei ollut kovin syvä.

Sidottuani haavan annoin itselleni palkinnoksi luvan katsoa Laurenin uusimman videon. Napautin kuvaketta, ja video alkoi pyöriä, hänen tuttu makuuhuoneensa välähti eloon silmiäni edessä. Kultainen valo virtasi huoneeseen, huuhtoi hänen pylvässänsä meripihkaisella kirjollaan. Lauren polvistui päiväpeiton keskelle yllään yhteensopivat kermanväriset shortsit ja toppi.

Hänen sormensa leikkivät topin helmalla, kun hän hymyili kameralle aistillisesti. Painoin pausea juuri, kun hän alkoi vetää toppia